

Año II. Número 58 Vilafranca del Panadés, 25 Marzo de 1938 Ejemplar suelto : 15 céntimos

Tot per la Victòria

Avui, amb més fermesa que mai, tenim altre volta que recordar aquella frase inolvidable del nostre Durruti, avui amb més entusiasme que mai, tenim de glosarla i ferla nostre.

Cal als tallers, a les fàbriques, al camp, a tot arreu, que's desperti aquell entusiasme del gloriós juliol del 36, es forsosament necessari que'l poble torni a reviure, aquelles jornades d'entusiasme, de fervor revolucionari, que permeteren derrotar a l'allau dels traidors.

RENUNCIEM A TOT MENYS A LA VICTORIA

Durruti

Per això recordem la frase del nostre guerriller, que tot obrer miri el seu lloc al taller, la fàbrica, el camp, és a dir als llocs de producció, com un altre trinxera on cal ferosos forts, que tots davant el perill de l'hora que vivim ens sabem responsabilitzar, per esdevenir un soldat més de la llibertat.

No son moments els presents de fer panegírics de les obres llurs, no son moments de proselitisme, son moments de gravetat, i davant el perill de la llibertat del poble, tots com un sol home, tenim de formar el bloc granític on s'estrellin els mercenaris del feixisme internacional.

[Tot, i tots per la Victòria! fem la vida impossible als emboscats, i vetllem perquè no hi hagi traidors entre nosaltres, tots a ocupar el nostre lloc, que qui deserte del treball sols es un traïdor al antifeixisme, i com a tal debem de tractarlo.

[Avui més que mai per sostenir i el·levar la moral del poble, guerra a mort als bulistes, i repetim-ho,

¡Tot i tots per la Victòria!

Austria i Espanya al tauler internacional

Es compren perfectament, que com espanyols i homes que estimem la pau i el dret, amb motiu del Comitè de No Intervenció pel que fa a Espanya i, la passivitat pel que pertoca a Austria, hagin de sentir una profunda decepció de la política de les potències democràtiques occidentals.

Nosaltres no trobem bé tot el que fan França i Anglaterra, perquè, exigim la solució dels problemes europeus avui plantejats d'acord al Dret Internacional i, elles pretenen arranjars-los d'acord a llurs interessos particulars.

Si s'hagués fet l'advertència de tota invasió de nació independent donaria a lloc a una intervenció enèrgica de les potències democràtiques a favor del país efectat. Alemanya no s'hauria arriscat a portar a terme l'ocupació d'Austria. Així mateix s'hauria evitat la tramesa de material bèl·lic i d'homes a Franco, per part d'Itàlia i Alemanya.

Però fer-ho així té algun inconvenient. No per al Dret Internacional, sinó per als interessos polítics i econòmics de França i Anglaterra.

Amb la pèrdua de la independència d'Austria, militarment Anglaterra i França hi perden molt poca cosa. Nació de llengua i costums iguals als del poble alemany i donada a regir-se dictatorialment, és comprèn perfectament que cap potència democràtica n'esperés res de bo.

No hi ha cap francès o anglès que conegui les intencions de llurs governs, que digui que l'ocupació d'Austria per Alemanya resta una força al bloc de les potències democràtiques. Més aviat resta una força de l'eix Roma-Berlin. Tot allò que guanya Hitler, o perd Mussolini.

Què pensaran els catòlics italians, ara, de tenir un veí que als catòlics els empresona i els ridiculitza? Què pensaran ara els italians, d'aquelles il·lusions alemanyes de tenir molls a la mediterrànea, precisament en terrenys que avui són d'Itàlia? A més: qui li assegura a Mussolini—ell com Hitler tan donats a no fer cas dels pactes establerts—que algun dia els vuitanta milions d'alemanys no seran abocats sobre els quaranta milions d'italians per obtenir això que ambiciona Hitler al Mediterrà? Itàlia menys poderosa: amb quina assistència pot comptar per a fer front a aquesta eventualitat?

Es tenint en compte tot això que es preveu pels diplomàtics anglesos i francesos que a Itàlia

s'originarà una reacció que l'obligarà a mostrar-se més complaent als desitjos de França i Anglaterra. Es per l'efebiment de l'eix Roma-Berlin que l'ocupació d'Austria no ha provocat, ni sorpresa, ni esverament, ni àdhuc disgust, en el fons dels medis polítics londinencs i parisencs.

La diplomàcia europea en el problema espanyol persegueix un doble objectiu: evitar el triomf de la revolució, i un cop aconseguit això, liquidar en el terreny que sigui i en l'esforç que calgui, la intervenció d'Alemanya i Itàlia per acabar amb la resistència de Franco.

No Intervenció en anglès i francès vol dir ni triomf socialista, ni triomf feixista a Espanya. Hem de reconèixer que el triomf dels obrers i de llurs sistemes no li pot fer gaire gràcia a un Chamberlain conservador, o a qualsevol Blum per més socialista que es digui. França i Anglaterra dels contratemps militars lleials n'esperen molt. N'esperen tant, que fins no han perdut l'esperança de que puguin tornar a treure d'Espanya els mil·lions obtinguts, posem per exemple, a la Telefònica, a les Centrals Hidràuliques, a les Explotacions mineres, etc. etc. Si França i Anglaterra davant del pànic que a molts pusilànims ha causat l'avanc feixista a Aragó, creïen obtenir ara l'abandonament de tota resistència obrera, els hem de dir que mai com ara havíem vist tan segur el nostre triomf. Si no s'ens vol prestar ajut perquè fracassi la nostra revolució, que no ens ajudin, però; França haurà de pensar de si hi guanyarà gaire d'haver de defensar la seva seguretat als Pirineus o al capdevall de l'ex-provincia de Tarragona. Perquè perill tant la nostra seguretat com la de França considerem com un disbarat el doble objectiu de la No Intervenció. No és hora de liquidacions totals.

Devant de l'Espanya invadida o de l'Espanya lleial França i Anglaterra han de fixar-s'hi i escol·lir els amics. Es l'únic dilema que els resta.

FALK

**¡Fermesa! ¡completa
seguretat en la
Victòria!**

!Refugios!... ¡Refugios!...

Estas son las voces que se oyen, en las tiendas, en las fábricas, en los talleres, en todas partes... y son las madres, precisamente las mujeres, estas mujeres que por ser madres han visto con horror como los aviones asesinos, ametrallaban a sus hijos, seres inocentes que están pasando una infancia negra, que no guardan en su retina ni juguetes ni alegrías, sino destrucción y sangre.

Al principio se regocijaban viendo pasar los cañones, trenes y camiones llenos de juventud, los aeroplanos... ahora... cuando ven pasar esto que en otros tiempos les servía de júbilo, se abrazan asustados a sus madres mirando con horror las armas que antes creían para jugar y hoy saben que traen la desolación y la muerte.

¡Refugios!... ¡refugios!... parece que claman sus vocitas que antes pedían dulces y juegos... ¿No han llegado a vuestros oídos, estas voces? ¿No habéis pensado compañeros, que son éstas criaturitas de hoy, los hombres de mañana?

¡No basta luchar, para conseguir un mundo mejor! ¡No! Es necesario saber guardar estas vidas, que un día no muy lejano, serán la vanguardia gloriosa de nuestra causa y que precisamente porque los asesinos lo saben tratan de destruirla.

¿Porqué no hacen refugios? ¿que causas lo impiden?

Hay herramientas, no faltan brazos el Ayuntamiento puede ayudar y lo que falta lo dará el pueblo... el pueblo siempre generoso no negará su ayuda para construir estos refugios donde puedan guarecerse sus madres sus compañeras y sus hijos.

¿Que falta entonces?

¡No! ¡Voluntad no! ¿Como ha de faltar voluntad a los hombres que se jugaron la vida mil veces por un ideal?

Falta... falta... decidirse, ésto es, decidirse y ya es hora compañeros, a construir refugios, que sea como siempre nuestra querida organización la que dé los primeros pasos, para esta obra que todas las madres nos agradecerán.

R. ESCOBAR.

¡Qui deserti del treball, és un traïdor!

El taller, el camp, la fàbrica, els despatxos, son trinxeres de combat, ¡no desertem d'ells!

La lección del proletariado

Ibérico

Todos los pueblos del mundo, han pasado por convulsiones más o menos dramáticas y gracias a esas convulsiones la humanidad ha ido avanzando en el camino del progreso.

Conocemos por la Historia, el proceso de la Civilización, sabemos de las supuestas grandezas de Babilonia, Egipto, Roma... etc., conocemos las excelencias de la civilización Griega, y la formidable civilización Azteca encontrada por Hernán Cortés en el Méjico de Motezuma, y por la Historia sabemos también que todas estas civilizaciones por las que se ha desarrollado la Humanidad, han ido pasando, si bien dejando su rastro más o menos profundo.

Pero, no vamos a enfrascarnos en dezmenuzar estas grandezas pretéritas, ni a enzalzarlas, lo uno incumbe a los críticos, lo otro a los historiadores mas o menos veraces, nosotros iremos en este modesto trabajo a examinar a través de las convulsiones de los pueblos el grado de elevación que ha ido consiguiendo el proletariado, hasta llegar a la lección portentosa que de su capacidad y potencialidad está dando al mundo el proletariado ibérico.

Y para sentar criterio sobre seguro, empezaremos por algo que si bien no hemos vivido, está lo bastante cercano a nosotros, y que en si, ha influenciado sobremanera en nuestro temperamento rebelde y libre, me refiero a la gran Revolución Francesa, ¿quien no ha leído sus episodios? ¿quien no ha aprendido en su sentido profundamente humano?

Nació un caudillo, la revolución Francesa dió vida a un Emperador, —dirán algunos— ¡Ahl es eso un accidente esporádico de aquella gran Revolución, lo que interesa de aquella epopeya, es la lección que dió el pueblo, al derrumbar para siempre el feudalismo, y que enseñó al mundo que cuando un pueblo quiere no hay poder que lo domine, y a esa enseñanza ha adaptado el proletariado su actuación desde entonces, y se han ido produciendo en el mundo convulsiones que lo han hecho revolucionar rapidamente hacia la Libertad y en vez de aquellas invasiones y dominaciones, de los Atilas, Cesars, Napoleones, etc... a que tanto la Historia nos tenía acostumbrados,

enalteciendo a los reyes y a los poderosos, hoy vemos en los pueblos, la dominación, la invasión de las Ideas, hoy el sentido de la Libertad, de Humanidad, invade todos los rincones del mundo.

! esa invasión progresiva de las Ideas, ha permitido que se desarrollaran los movimientos de emancipación, triunfantes unos, — Rusia, España — fracasados otros, — Alemania, Italia, Austria — pero que culminan en el actual movimiento Ibérico y ahí está la lección, el proletariado español saturado de las Ideas Libertarias y Humanas, sabe formar una massa compacta e indómita, a la que no amedrenta, ni los aviones, ni los tanques, de los modernos Atilas, amamantados por la plutocracia mundial toda.

! es el proletariado que derrota a los militares de profesión, es el proletariado que se organiza en ejercito poderoso y eficiente, es el proletariado quien pone en marcha la industria, la agricultura y el comercio, es el proletariado en fin, que consciente de su deber, sabe imponer al Fascio, — parfo hibrico del capitalismo — su fuerza su concepción creadora, y sus ideales humanos y libres, es el Proletariado Ibérico el que señala al Proletariado mundial el camino, y le dice — cuando quieras sigüeme y serás libre, y juntos iremos a la Emancipación de los productores, cuando quieras la victoria será nuestra, aprende en mi lección.

F. PROS

Visat per la Censura

HOJAS DE AFEITAR

a precios sin competencia y de calidad insuperable, elaboradas por personal de reconocida capacidad técnica ofrecen

HIJOS DE ROGELIO ROJO

(Empresa colectivizada)

Suministro solamente al por mayor. Vilafranca del Penedés. Despacho para la venta: Rosellón, 168. Barcelona.

A Z Y M O L

Evita l'agror i que els envasos vinosos es floreixin.

SEPSA

Societat Enològica del Penedés (Empresa col·lectivitzada)

VILAFRANCA

El sentit humà dels obrers

Cooperativa Confederal

El passat dia 17 cel·lebrà Assamblea la nostra Cooperativa i després de llegir una excel·lent i acurada memòria exposició de les seves activitats es donà compte de l'estat econòmic de la mateixa, i no podem menys de mostrarnos satisfets dels acords presos per donar destí als cabals per excés de percepció, ja que es posà de manifest que els nostres obrers convilatans no tenen l'egoisme dels diners i en cambi senten, no l'altruisme, bucòlic, carrincló a que ens tenien acostumats les «caritatives conferències de tots els Sants», sinó aquell altruisme sa i pràctic que analteix a qui el sent.

I és en aquest sentit que acordaren els socis per unanimitat la següent destinació dels dits cabals:

Beneficència Vilafranguina	3.700 pessetes
Hospital Comarcal	3.000 »
Ateneu Popular del Penedès	1.500 »

Heus aquí lligats l'amor als desvalguts, i l'amor a la cultura, els dos sentiments més generosos que poden enorgullir als homes.

HELIOS

Impremta Claret - Vilafranca del Penedés

Fábrica de Farines "LA VILAFRANQUINA"

indústria col·lectivitzada

Carrers del Dos de Maig i Manuel Azaña. Tel. 87

AGRICULTORS:

Aproveiteu el temps. Aquesta casa, per la seva gran capacitat de molturació, entrega al dia les partides de blat y ordi.

Cooperativa de Fusters, Ebanistes i Carruers "LA POPULAR"

Exposició i venda de mobles a la Plaça de la Constitució n° 39.

Subministre directe al públic

SOLIDESA

GARANTIA